

det, saafremt vi ikke faa den afløst eller erstattet af noget bedre i Form af en vedvarende Beværterlov. Som sagt, jeg henstiller til den højtærede Indenrigsminister, at vi, saafremt der ikke opnaas Enighed om Beværterloven i indeværende Samling, til næste Aar atter maa finde dette eller et nyt Lovforslag af lignende Art, forbedret i den Retning, i hvilken det ærede kongevalgte Medlem har stillet Ændringsforslag, paa Tingets Bord.

Pagh: Jeg skal dog lige overfor den ærede sidste Taler sige, at hvis den Tilstand maatte indtræde, at vi ikke fik en ny Beværterlov, og at den nugældende, den, der er hjemlet ved Næringsloven af 1857, altsaa vedblev at bestaa med fuld Gyldighed, kunde det dog ikke være det ærede Medlems Hensigt, at det i Fremtiden skulde være udelukket at oprette nye Hoteller i Provinskøbstæderne. Der maa jo dog gives Købstæderne, hvis Befolkningstal er i stærk Fremgang, en Lejlighed til, at ogsaa denne Næring kunde faa flere Udøvere, end den har i Øjeblikket, og det er jo ganske udelukket nu, hvis denne Lov skal blive ved at gælde. Forholdene ville da i den Henseende blive ganske anderledes i Købstæderne, end de nu ere paa Landet, thi, som jeg bemærkede før, der kan jo dog Indenrigsministeren efter sit Skøn give Tilladelse til Etablering af en Kro, men det kan Ministeren ikke nu give Tilladelse til i Købstæder. Der skal man altsaa nøjes med de Hoteller, der er, selv om de ere nok saa slette. Ja, tænke vi os, at de nuværende Bevillingshavere uddøde, kunde der jo ikke oprettes Hoteller af den Art i Købstæderne mere, og det kan dog ikke være det ærede Medlems Tanke, at vi skulde faa en saadan Tilstand.

Nordby: Da den ærede sidste Taler første Gang havde Ordet, udtalte han, hvad der er meget rigtigt, at Lovforslaget kom frem for at lukke en Bagdør, der var i de bestaaende Love angaaende Adgangen til at faa Beværterborgerskab. Det er fremsat for at forhindre, at der ad, jeg vil ikke sige ulovlig Vej, men i alt Fald ad en Omvej, blev flere Beværternæring. Jeg er og vil fremdeles være en Modstander af, at der bliver flere end højest nødvendigt; og af en Lov, der giver en Sikring saa Henseende, vil jeg altid være en Tilhænger.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Foranlediget ved den Henvendelse, som det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Nordby) gjorde til mig i sin første Bemærkning, vil jeg gerne sige, at jeg har forstaaet det ærede Medlem saaledes, at hvis Forhandlingerne om det i Folketinget forelagte Forslag om Beværternæring m. v. i denne Rigsdagssamling skulde vise sig resultatløse, ikke som tidligere derved, at alle Udveje endnu ikke have været prøvede — for det have de faktisk ikke været, Sagen har ikke været i Fællesudvalg —, men paa den Maade, at alle Udveje have været prøvede, det vil sige Behandling i begge Ting paa den i Forretningsordenen foreskrevne Maade og derefter Tingene imellem gennem Fællesudvalg, saa ønsker det ærede Medlem, at Indenrigsministeren skulde udtale allerede nu, at han i den derefter følgende Rigsdagssamling vilde forelægge et Forslag, om ikke just ordret af samme Indhold, saa dog gaaende ud paa i Realiteten at opretholde den Tilstand, der for Gæstgiveriernes Vedkommende har været bestaaende, siden vi fik Loven af 20. April 1906. Det er vist rigtigt forstaaet, og ud fra den Forstaaelse vil jeg da gerne sige, at jeg ikke vilde anse det for rigtigt, hverken af Hensyn til Tingene, ej heller af Hensyn til Sagen og navnlig da heller ikke af Hensyn til mig selv, som Indenrigsminister at udtale noget som helt som, hvad jeg maatte anse for rigtigt at gøre under den Forudsætning, som jeg altsaa nu har skitseret, og som jeg antager, at det ærede Medlem er enig med mig i, at jeg har skitseret rigtigt. Saaledes paa Forhaand at sige, at hvis dette eller hint indtræffer, vil Ministeren stille sig paa denne eller hin bestemte Maade, kan vistnok aldrig i noget Tilfælde og heller ikke i dette siges at være rigtigt, og jeg tror heller ikke, at det vilde være loyalt, henseset til, hvorledes Ministerens Stilling skal være overfor Tingene. Jeg tror, at det vil være rigtigt at afvente Resultatet af Forhandlingerne, bl. a. at afvente, under hvilke Omstændigheder den Stranding af Sagen maatte finde Sted, som jeg indrømmer kan tænkes, men som jeg haaber ikke skal finde Sted, idet jo selve de Forhandlinger, som altsaa kunne vise sig ikke at føre til noget Resultat, maaske i sig kunde indeholde en Anvisning paa en Løsning af Spørgsmaalet — omend ikke i stor Udstrækning, saa dog paa nogle Omraader —, som det vilde være rigtigt for Ministeren